

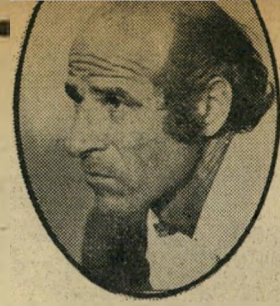
דן מרגלית

כדי להדוף את החזית המאוחדת נגדו

יוסף חריף

צוות התדמית של דיין נכנס לפעולה

שייקה בן-פורת

המקהלה הכותבת של דיין

מגוריהם מסביבתם הטבעית לעיר יהודית (דן מרגלית). בצורה דומה ניסה משה דיין להסביר את עמדותיו המדיניות בראיון המצולם בטלוויזיה, כשהוא חוזר מילה במילה על ההסברים שנכתבו כבר קודם לכן על-ידי כתבי "המקהלה הכותבת" שלו בעיתונים. במילים אחרות: כדי להדוף את המית' קפה הכללית עליו, פתח דיין בנסיגה כללית, כשהוא מתכוון לומר: "תרדו ממני עינבו אותי! אינני רוצה להיות ראש-ממשלה; אני אגיד תודה רבה לכל מי שיתן לי להמשיך להיות שר-ביטחון; תנו לי להיות שליט השטחים ואני מבטיח שלא אעשה את תושביהם לאזרחים מסוג כ."

תי טבת מהארץ; שייקה בן-פורת מידו עוות אחרונות; יוסף חריף ודב גולדשטיין במערב; חגי אשד מדבר. מלבדם מש"תתפים ב"צוות התדמית" של דיין, המת' כנס לעיתים מזומנות בסודיות, גם יו' עצי העיתונות של דיין; דוברו נפתלי לביא; מרדכי ברקאי ואלקנה גלי, כיום איש יחסי-יציבור של התעשייה האווירית. בסוף השבוע האחרון יצאה "המקהלה הכותבת" של דיין בהתקפת-נגד שכללה כמה סימאאות:

משה דיין הבין את הרמז. בבת אחת הוא שינה את הטון, הני' מיך את הראש ויצא לבלום את שרשרת המכות שהונחתו ועוד עמדו לנחות עליו. אלא שהפעם הוא עשה זאת בהתאם ל' איסטרטגיית הגישה הבלתי ישירה. בפעור לת איגוף הפעיל את "הגייס השביעי" שלו מבלי שהוא עצמו יתייצב בגלוי בראש התקפת הנגד. "הגייס השביעי" של משה דיין, כפי שהוא מכונה בידי יריביו — או "צוות התדמית" כפי שהוא מכונה על-ידי מקור רביו — מורכב מאותם אנשי עיתונות, מנאמני דיין, השתולים כמעט בכל העיר' תוננים היומיים, והמתייצבים חיש קל לכל

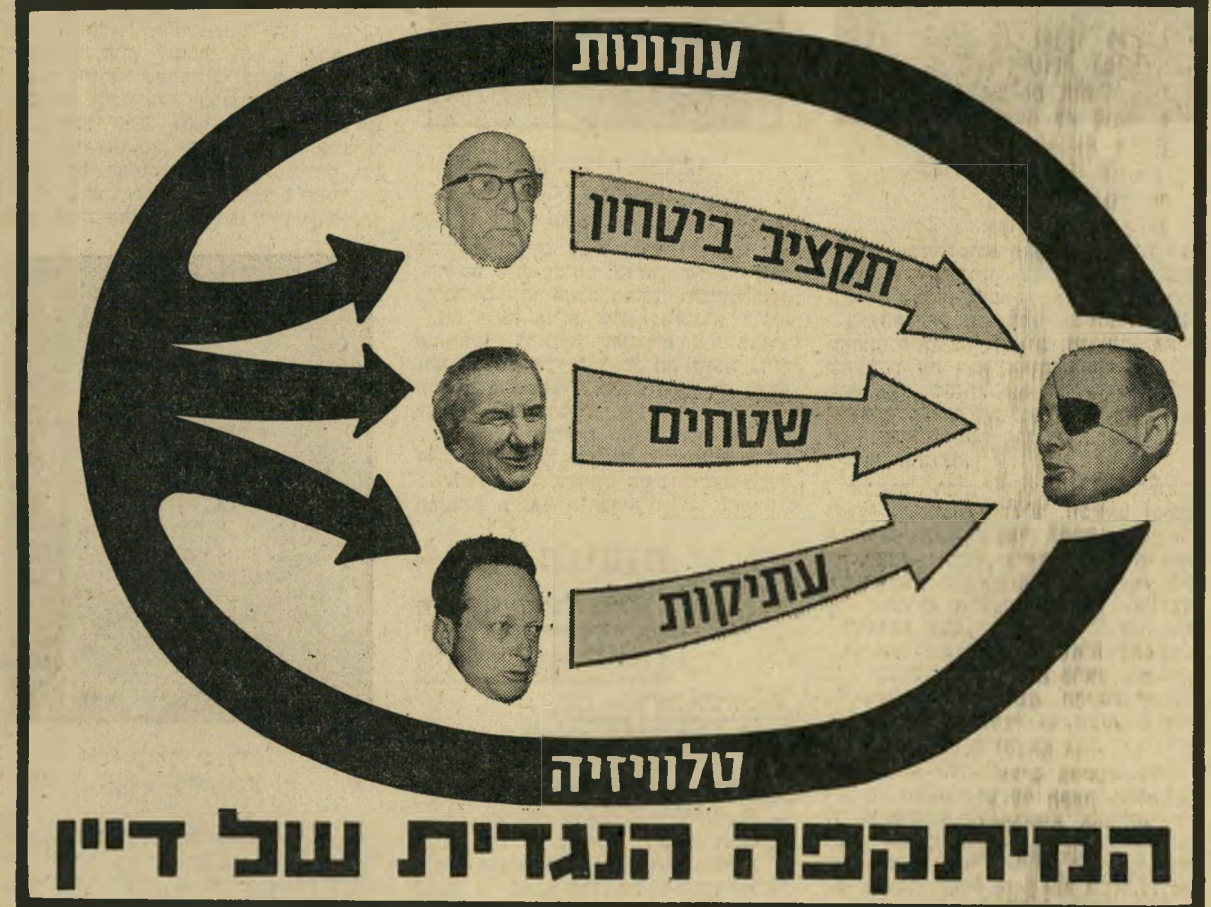
תוך חודש אחד בלבד הפך שר' הביטחון משה דיין לאיש אחר. בראשית החודש, כאשר פתח את מית' קפת הבחירות הגדולה שלו במסע של איומים והפחדות, כשהוא מתפטר בסי' טונות מוועדות ממשלתיות, מתגרה בחבר ריו לממשלה ומכריז הכרזות מדיניות עצי מאיות, הוא נראה אמיץ, מבהיל ונחושי' החלטת. נדמה היה שהוא מוכן לקרב הר' אדירים, עם כל הסכנות הכרוכות בכך, כדי לרשת את כס ראש-הממשלה. לא עברו ארבעה שבועות ולעיני אזי רחי ישראל הופיע משה דיין חדש: נבו' מתנצל, מוכן להסביר את עצמו, נסוג' מהסס ומבקש טובות. כאשר הופיע דיין' ביום השישי האחרון בתוכנית הטלוויזיה' השבוע — יומן אירועים, בראיון מוזמן על ידו, בני נשאל שאלות שנוסחו על ידו, הנידו אפילו אוהדיו המושבעים ביו' תר את ראשיהם בחמלה. היה זה דיין' אחר לגמרי מזה שתיארו לעצמם שיצא לקרב הירושה הגדול. הוא נראה בטלוויזיה עייף, מבוזבז, ומתאמץ לשכנע.

מה קרה בארבעה שבועות אלה שחולל את השינוי הקיצוני בדיין? קרה בדיוק מה שניבא העולם הזה (1832) לפני שלושה שבועות, כאשר היה הראשון שדיווח על פתיחת מלחמת ה' התשה הפנימית של דיין. האם יש סיכוי לאופטימה של דיין? נשאלה השאלה באר' תה כתבה. והתשובה היתה: "משה דיין' טועה בהערכת המצב שלו לגבי יחסי הכו' חות הפנימיים במסלגה ולגבי התרופפות מחנה ה"יונים"... ברע שחברי מפא"י לשעבר יהוש בסקנה שמישהו מבחוץ ער' מד לאיים על עמדותיהם, הם יתלכדו נגד' דו. למשה דיין אין שום סיכוי."

"הגייס השביעי" נכנס לפעולה

ה היערכות האנטי-דיינית הפנימית כי' מיפלת העבודה באה לידי ביטוי חי' צוני בשלושה ראשי-חץ:

- שרהאזה צנח פנחס ספיר, יצא גם הוא למיתקפת-נגד של דיין. הוא דחה את דרישותיו להעלאת תקציב-הביטחון, איים שאם י"אלץ למלא את דרישות דיין ימנע הדבר הקלות במסים לאזרחים.
- יגאל אלון, סגן ראש-הממשלה, שי' במשך שבועות ארוכים היה קורבן למסע לחישות מצד אנשי דיין בשל אחריותו, כביכול, לאסון מינכן, החזיר אף הוא מילחמה. הפירסומים המחודשים על הר' עסקות המופקקות בעתיקות של דיין והברחתם לחו"ל, הגיעו לעיתונות ממיש רד החינוך, למרות שנשעו כביכול, בהס' כמה עם שר-הביטחון.
- היה ברור שזו רק תחילתה של מיתקפה שנועדה להעמיד את דיין במקומו ולזיזו ממנו כל השק' דהמשיך לעשות צרות ולשחק בי' איומים.

ככל הנראה גילה דיין כי פתח במילחמת ההתשה שזו בקרב עז' השלטון מוקדם מדי. בשלב זה הוא מבין שאין הוא יכול לעמוד בהתנפלות מאורגנת של אנשי ה' גוש המפא"י עליו. כמה מתומכיו אפילו החלו לדחוש שדיין יהיה מו' כן לכהן כשר-ביטחון אם אבא אבן יהיה ראש-הממשלה, וזאת מפני שתחת אבא אבן, שאיננו מני' היג שתלטני כדוגמת גולדה או ספיר, הוא יוכל לחמשיך במורי' ניותו בשטחים.

...הכרזת החזרת של שר-הביטחון שאין תפקיד ראש-הממשלה קורץ לו ושאין ליבו כמה לתפקיד. כפי שכתב יוסף חריף במערב: "דיין אינו נלהב להיות ראש' ממשלה". כדברי דן מרגלית בהארץ.

קריאה של מנהיגים. אותם עיתונאים, כבי' יכול עצמאיים ובעלי מחשבה חופשית, מקבלים תדריכים מפי דיין עצמו. אולם אחר-כך אינם מצטטים אותו במאמריהם, אלא מפרסמים את דבריו כאילו ניגלו להם בחלום הלילה מפי השכינה. כך נוצרה תופעה יוצאת-דופן בעיתונות הישראלית: קבוצה של עיתונאים, בעיתונים שונים, כותבים ביום אחד, לפי צו מנחה, דברים זהים, המתיימרים להיות פרי הגות כות' ביהם. למעשה הם אינם אלא "המקהלה הכותבת" של דיין, ה' משמיעה בצייבור את המזמורים שהוא מכתוב לה.